

Paula Ćaćić

Omaške

Tragovi tvojih dodira na mome vratu
ostaju kao omaške
ocrtavajući svetost nespretnosti.

Nikada me nisi htio zadaviti, ubiti u potpunosti.
Htio si me ljubiti
dotičući moju kožu
poput elastičnog platna.
Nikada me nisi htio zadaviti, ubiti u potpunosti.
Htio si me imati,
jer mene bi se trebalo imati.
Moje tijelo je zemlja čudnovata imena.

Prvi put je bilo slučajno.
Šamar je preletio preko moga lica.
To nije bio tvoj dlan.
Drugi put sam ti odgovorila na uvredu.
Izazivala sam.
Igrala sam igru,
tražila povratnu reakciju.
To je bila tvoja šaka.
Treći put sam htjela umrijeti.
Bila sam lutka na napuhavanje.
Htjela sam se ispuhati, nestati
dok si dahtao nada mnom,
vjerovao da si bog.

Moje tijelo je zemlja čudnovata imena.
Na njemu se događaju ratovi
ljudima pred nosom.
Na njemu su ustanci kratkoga roka.
Tvoje ruke su vojske.
Tvoje granate, pucnjevi, strijele
samo su omaške na mojoj koži,
koje oslikavaju toponime
razrušenih gradova.
O mome tijelu nitko ne izvještava.
Ne vidiš me na reklami seksi donjeg rublja.
Ne vidiš me smrznutu u izlogu.
Ne vidiš me...

i to je već znak
da nestajem
ili nikad nisam ni postojala.
Izbrisana,
utamničena,
s l o m l j e n a
ja sam čaša prevaljena s ruba stola.
Ne vidiš me,
jer sam u – t i s u ć a m a
raspršenih komadića.

tijelo

dok se smijem – to je poziv.
dok plešem – to je poziv.
dok sam zamišljena u klubu – to je poziv.
moje je tijelo poziv na sve, za sve.
slučajno, u prolazu, opipavanje moga tijela
dlanovima kao kalupima
da bi se dobilo točne informacije
o opsegu moga struka, širini mojih bokova, elastičnosti moga dupeta.
potom pokušaj komunikacije:
koja je moja dobna granica za muškarce,
iz kojeg sam grada, kako to da pijem pivo iz boce.
ako uvide moju nezainteresiranost,
bit će mi postavljena dijagnoza:
sjebana, ukočena, previše ozbiljna, pretenciozna kučka,
liberalna kršćanka, mrziteljica muškaraca.
nakon toga, odlazim sama.
ostajem propušteni poziv.

tijelo II

sjećam se da sam toga dana pila ledeni čaj,
dok sam sjedila nazad u autu.
sjećam se da sam toga dana ozbiljno razmišljala kako sam sjebana,
jer je moje tijelo sjebano.
toga dana sam prvi puta stajala golog trupa pred liječnikom,
ispred dvokrilnih vrata i samo čekala da ih otvori
neki nestrpljivi pacijent koji je već dugo čekao svoj red.
tada bi taj isti pacijent ugledao moje malene grudi,
a ja bih propala u zemlju od srama,
jer imam 11 godina i skoliozu
radi koje me tjeraju da skinem svoj grudnjačić.
moje je tijelo jedna plavkasta snimka nad kojom mudruju i tumače

kako se moja kralježnica razuzdala.
sjećam se da sam se osjećala krivom.
mama je znala reći: „paula, ispravi se!“
mama je znala da sam najviša u razredu.
mama nije znala da sam htjela biti najniža.
dobro se sjećam toga dana –
liječnici su se služili ravnalima i kutomjerima
da bi izmjerili koliko sam sjebana.